

GLOSA

Komu zvoní?

MIRKO LORENCI

“Tudi jaz sem padel, Gospod, izdali so me ošabnost, počutnost, sebičnost, lahkomišelnost. Padel sem, toda ker me ti, Gospod, gledaš s tako ljubeznijo, bom vstal in šel dalje.“

Tako je med sopihanjem mrmral mariborski nadškof Franc Kramberger, potem ko si je nekoliko oddahnil po prvem delu naporne hoje proti vrhu Kalvarije, kamor ga je vodilo 455 stopnic proti cerkvi svete Barbare. Tako na oko se mu je zdelo, da je morda na polovici poti, vendar ga je že vse bolelo. Sicer ni bil videti oprtan, toda le on je vedel, da se je na svoj križev pot odpravil z bremenom 800 milijonov evrov na plečih, kolikor je bil dolg njegove škofije. Sklenil se je pomujati na vrh po najtežji poti, kajti zavedal se je, da je njegov greh velik in da mora biti globoko tudi njegovo kesanje, kar lahko še najbolj dokaže, če ne bo prizanašal niti svojemu telesu. Sedel je torej na eni od stopnic, zrl v dolino in solze so ga oblike, ko je pomislil in šepetal, kaj vse grozi, če ga bodo Vatikan in cerkvena ter posvetna Ljubljana res pustili na cedilu, samega v nesreči in revnega kot cerkveno miš: “Betnavski dvorec bi menda rade vzele banke, Slomškovo knjigarno, del Andreanuma, orglarsko delavnico v Hočah ..., to vidim od tukaj. Kaj bo z delno našimi podjetji Heliosom, Abanko, Termami Olimia, Steklarno Rogaška, Mladinsko knjigo ...? Tudi samostan v Studenicah je v nevarnosti, župnišče v Črnečah, Kolpingov dom enako. In kaj bodo porekli naši razočarani in ubožani mali delničarji, ki jih je moj ekonom Mirko Krašovec vabil z besedami o naši Cerkvi: ‘Bogata je le glede svojega poslanstva in programov ter namenov svojega delovanja.’ In smo jim še sporočali: ‘Naš kapital je zaupanje.’“ Malce se je razvedril, ko se mu je pogled ustavil na nadškofijskih vinogradih na strmini, ki jo je premagoval, in pomislil: Hvala bogu, nad njimi ne visi hipoteka, mašno vino bomo imeli svoje, če bi nam ga, jezni, ne dovažali več okoliški vinogradniki.

Nato se je odpravil dalje in si nekaj časa celo tiho brundal. En hribček bom kupil, toda tik pod vrhom ga je povsem izdala sapa. Srce mu je razbijalo kot noro in v ušesih mu je oglušujoče zvonilo: din-don, din-don, Zvon Ena-Zvon Dva, Zvon Ena-Zvon Dva. Omahnil je na zadnjo stopnico, skozi možgane mu je šinila ena sama misel: Komu zvoní? Meni? Ko je ves srečen zaslišal svoje sopenje, je kar privrelo iz njega: “Jezus, na Kalvariji so strgali obleko s tebe in si jo razdelili med sabo. Jaz pa bi rad slekel s sebe svojo sebičnost, počutnost in sleherno grdo strast.” Ko je prišel k sebi, je upajoče zašepetal: “Gospod, mogoče je dovolj, kar smo zapisali za javnost: ‘Zavedamo se, da v preteklosti nismo vedno ravnali tako, da bi bilo očitno, da je naše poslanstvo izključno v službi oznanjevanja, izobraževanja in socialno-karitativnega dejanja.’“ Zaslišal je globok glas: “Ni dovolj. Za pokoro ne greš v pokoj, ampak boš postal župnik v najrevnejši fari na Slovenskem.” Nadškof je zahlipal: “Zgodi se tvoja volja. Ampak prosim te, izpolni mi eno samo željo. Naj bo Krašovec moj mežnar.”